

Няхай живе ленинская большевицкая партия!

ДЗЕСЯТКИ ТЫСЯЧ РАБОЧИХ УСТУПАЮЦЬ У ШЭРАГІ ПАРТЫІ І КОМСАМОЛУ.

78 ТЫСЯЧ НОВЫХ БАЛЬШАВІКОЎ.

Двасяцігодзьдэ Кастрычніка зьявілася пачаткам новага, другога па ліку, закліку рабочых у шэрагі камуністычнай партыі.

У адказ на раскольніцкіх вылазі і троецкіскай опозыцыі, у адказ на спробы стварыць другую, троецкіскаю партыю, рабочая класа адказала проста, ясна і перамагуча:

— 78 тысяч рабочих і работніц у апошнія дні ўступілі ў большавіцкую партыю. 78 тысяч новых, моцных, фабрычных выхаваных большавікоў—восемь леніны падарунак працоўных Саветнага Саюзу—15-му зьезду УсеКП(б).

Бязупынным струменем таксама ідуць весті з усіх канцоў Саветнага Саюзу аб масавым уступленьні ў камсамол рабочай моладзі.

Не адстае і рабочая моладзь Беларусі.

Вось што гавораць сацыял-дэмакраты, прыбліжаныя лічбы па асобных акругах:

— Па Гомельскай акрузе—68 тысяч рабочых падалі заяву аб уступленьні ў партыю і 364 чал.—аб уступленьні ў камсамол.

— Па Меншчыне—130 чалавек падалі заяву ў партыю і 130 чалавек аб уступленьні ў камсамол.

— Па Бабруйшчыне—131 заява аб уступленьні ў камсамол і 315 заяў аб уступленьні ў партыю.

— Па Віцебшчыне—125 заяў аб уступленьні ў партыю і 111—у камсамол.

На заводзе „Чырвоная Зара“.

Хто падаў заяву.

У партыю.

— «Раз і павяўся опозыцыя павіна спыніць сваю супроць-партыйную дзейнасьць. В іні яна треба знішчыцца»... Так гаварыў Пола Альпаровіч член ЛКСМБ з 1923 г. Пола Альпаровіч рэкамендаваў у партыю.

Хто яна Пола?
12 год Пола працаваў на заводзе.
12 год, з якіх 2 ў чыжы і суровым часам...

12 год праведзеных за доўгім сталом упакоўшчыцы, зробілі яе моцнай і вытрымлівай.

Не адзі чалавек з усяго заводу не знайшоўся, каб даць Пола Альпаровіч адказ у вступленьні ў партыю.

І яна знайшлася. Гітаму паручка—Пола прада. Яе, як актыўную работніцу, лепшую камсамолку будучы ведаць як лепшую партыйку.

Белава А.

Член камсамолу з 1924 г.

7 год, як Белава на заводзе. Яна паступіла малалішняй, забітым батраком. Яна вырастала ў камсамол, яна выхавалася камсамол. Яна прайшоў практыку камсамольскай працы.

Па віцебскіх ячэйках.

Фабрыка гнутай мэблі.

Агульны сход ячэйкі праходзіў дэманічна і проста. Сход агульнаму зямлі лустунах у партыю. Іх было 10. Ячэйка ўсіх рэкамендавала.

На было нічога адваду, ні было нічога супроць перададзеным. Іх павялічыла дэмакратыя перададзеным камсамолу. Іх ведаў фабрыка, як лепшых рабочых.

Фанэрны завод.

На агульным сходзе ячэйкі стаяла толькі адна пытаньне:

— Перадаць у партыю.

Партыйны сход падтрымаў гэты сур-

— Па Мазырышчыне—83—у партыю і 70—у камсамол.

— Па Полаччыне—456—у партыю, 44—у камсамол.

Гэтым першым, далёка не поўным, лічбы гавораць аб тым, што рабочая моладзь, разам з дарослымі рабочымі ў сто разоў колькасна і якасна лепш запавідае месца выключнай у партыі кучкі раскольніцкай опозыцыі.

Даклад тав. Сталіна на 15 зьезду камуністычнай партыі разгарнуў усю тую агроністую працу на сацыялістычнай будоўлі, якая ідуць са дня ў дзень, над іраўніўствам камуністычнай партыі ажыццяўляецца працоўнымі нашай краіны. Але—адначасна т. Сталін у канцы свайго дакладу—«гэта яшчэ не значыць, што ў нас будзе цяжкая будучына на нашым шляху. Цяжкая будучына. Але мы іх не баімся, бо мы—большавікі, вагвартаваныя ў агні рэвалюцыі. Цяжкая будучына. Але мы іх пераможам, як перамагалі да гэтага часу, бо мы—большавікі, выхаваныя жалезнай партыяй Леніна для таго, каб змагацца з цяжкімі і перамагаць іх, а не хныць і плакаць».

І якраз таму, што мы—большавікі, мы пераможам напэўна. І партыя разам з новымі кастрычнікавымі напавуеньнямі камуністычных рабочых будзе іраўніва ажыццяўляць будоўню сацыялізму ў нашай краіне, набліжаючы час перамогі камунізму на ўсім сьвеце.

У камсамол.

І ячэйка, ведаючы Белава, як лепшага працаўніка, рэкамендавала разам з шасьцю другімі ў партыю. Кі працоўны пачынаў адважвацца. Яго таварышы, старыя рабочыя, адрывалі. Яны ведаючы Белава, як моцнага, сьмейскага хлапца. І яны шчыра ціснулі руку яму, калі ячэйка адважылася зацвердзіць яго прыём.

У партыю.

Левін.
Левіну 20 год. З малейства з 13 год, бацькі паслаў яго на завод. Яна пачынаў на многіх, яму цяжка дасялася абраная кваліфікацыя.

І цяпер, калі ён пачаў стаць на сваю жыццёвую дарогу, рашыў падаць заяву ў партыю. Чаму ў партыю? А таму, што Левін уявіў, што: «у цяжкі час нешта рабіць не можам, а рабіць дапамагчы ёй».

Левін—гараць хлапец. Яму параўнаць стаць камсамольцам. Вытравіраваць сабе ў камсамольскай працы. Яна сьціў камсамольцам ён будзе гарачым у працы.

Кваліфікацыя.

Яна год, як на заводзе. Яна мала што яшчэ ведае, але разам з другімі 10 падаў сваю заяву ў камсамольскую ячэйку.

Кваліфікацыя.

Яна і ўважліва. Кожную хвадзяттуру доўга абгаварвалі.

І, вярнуўшы, рашылі аднаго аднаго 14 чалавек. Шмат хто з іх камсамольцам. 14 перададзеным—рабочым.

Пролетарска-Слабадзкі раён.

Маркаўшчына не адстае ад іншых раёнаў. Сход ячэйкі „Дзвіна“ арганізаваны паўночна. Падтрымаў адным падтрымаваў сэрцаваму агню пытаньню...

Па ўсім раёне, уключаючы фінансавы апарат „Дзвіна“, такія што перададзеным 73 чалавекі ў партыю.

Зямлі яшчэ падлягае.

Дакладчыкі на 15-ым зьезьдзе УсеКП(б).

СТАЛІН, НАСІОР, КУРСКІ, ОРДЖАНІКІДЗЕ, БУХАРЫН, РЫКАЎ, КРЖЫЖАНОУСКІ, МОЛАТАЎ.

XV ЗЬЕЗД УсеКП(б)

ПОЛІТЫЧНАЯ СПРАВДАЧА ЦЭНТРАЛЬН. КАМІТЭТУ
ДАКЛАД ТАВ. СТАЛІНА.

КАПІТАЛІЗМ УВАХОДЗІЦЬ У НОВУЮ ФАЗУ БАРАЦЬБЫ ЗА ПЕРАДЗЕЛ СЬВЕТУ
Наша задача—далей адцягнуць іраўніўную сутычку між СССР і капіталістычным сьветам.

I. Міжнароднае становішча Саветскага Саюзу

Дыалектыка разьвіцьця капіталізму.

СССР і капіталістычны сьвет.

Наша краіна, таварышы, жыве і разьвіваецца ў абставінах капіталістычнага абкружэньня. Яе знаходзіцца становішча залежыць не толькі ад яе ўнутраных сіл, але і ад становішча гэтага капіталістычнага абкружэньня, ад становішча капіталістычных краін, што акружаюць нашу краіну, ад іх сіл і слабасьці, ад сіл і слабасьці прыгнетых клясаў за ўсім сьвеце, ад сіл і слабасьці рэвалюцыйнага руху гэтых клясаў.

І ўжо не кажы аб тым, што наша рэвалюцыя ёсьць частка міжнароднага рэвалюцыйнага руху прыгнетых клясаў. Вось чаму я думаю, што справядліва ЦК павінен быць пачаць абмеркаваньне міжнароднага становішча нашай краіны, з абмеркаваньнем становішча ў капіталістычных краінах і становішча рэвалюцыйнага руху за ўсіх краінах.

Вытворчасьць і гандаль у капіталістычных краінах.

Першае пытаньне—гэта становішча вытворчасьці і гандлю ў дасягнутых капіталістычных краінах. Асаблівы факт у гэтай галіне, таварышы, зьявіўся ў тым, што вытворчасьць капіталістычных краін за гэтыя 2 гады, за справядлівы перыяд перавагі даваенных нормаў, павялічылася дасягнутымі нормаў. Але затое ёсьць некаторыя капіталістычныя краіны, якія яна ідуць, а скажучы наперад, напавідаючы з-за даваенных нормаў, вапрыклад, Паўночна-Амерыканскія Злучаныя Штаты і часткова Японія.

Сусьветны гандаль ідзе яна так шпарка, як вытворчасьць, звычайна ён адстае ад вытворчасьці, але ўсё-ж ён падыходзіць да даваенных нормаў. Наогул і цэлям, сусьветны гандаль ужо падыходзіць да даваенных нормаў, а ў некаторых краінах, вапрыклад, у Паўночнай Амерыцы і Японіі, ужо пераваліў за даваенныя нормы. Азначу таксама, што капіталіст перасягнуў не толькі па лініі росту прадукцыі, таксама як і па лініі гандлю, але і ў галіне папешваньня тэхнікі вытвор-

часьці, у галіне тэхнічнага прайсходу, у галіне рэалізацыі вытворчасьці, прычым усё гэта павялічыла дасягнуты ўзровень буйнейшых трэстаў і да арганізацыі новых мануфактурных прадпрыемстваў.

Вось факты, таварышы, якія трэба адзначыць і з якіх трэба выходзіць.

Ці стала ўстойлівай стабілізацыя капіталізму?

Ці азначае усё гэта, што тым самым стабілізацыя капіталізму стала трывалай, устойлівай? Зразумела, не. Яшчэ на XIV зьезьдзе гаварылася ў дачыньні, што капіталізм можа дасягнуць даваенных нормаў, можа пераваліць праз гэту даваенную норму, можа рэалізаваць сваю вытворчасьць, але што гэта яшчэ не азначае, далёка яшчэ ад значыць, што стабілізацыя капіталізму можа ад гэтага стаць трывалай, што капіталізм можа прыняць сабе буйную даваенную ўстойлівасьць.

Наадварот, з самой стабілізацыі, з таго, што вытворчасьць расьце, з таго, што гандаль расьце, з таго, што тэхнічны прайсход і вытворчыя магчымасьці ўзрастаюць у той час, як сусьветны рынак, гра іны гэтага рынку і сфэры ўплыву панасовых імперыялістычных груп застаюцца больш-менш стабільнымі,—акрэз з гэтага вырастае самы глыбокі і самы востры крызіс сусьветнага капіталізму, які цягне за сабою новыя войны і пагражае існаваньню якой-бы там ні было стабілізацыі.

З частковае стабілізацыі вырастае ўзмацненьне крызісу капіталізму, нарастаючы крызіс разьвіцьця стабілізацыі,—такія дыалектыка разьвіцьця капіталізму ў даўні гістарычны момант.

Нарастаньне крызісу капіталізму

Найбольш характэрным у гэтым росьце вытворчасьці і гандлю сусьветнага капіталізму зьяўляецца той факт, што разьвіцьцё ідзе напромамерна. Разьвіцьцё праходзіць так, каб капіталістычныя краіны пасо-

валіся наперад адна за другой павялічылі роўнамерна, не перапынаючы адна адной не адпавядаючы адна адну, а наадварот,—шляхам выцясеньня і ўпадку адных краін, шляхам выцясеньня і ўпадку другіх, у парадку сыярытнае барацьбы краін за перавагу на рынку.

Мірным шляхам вырашэньня праблемы рынку застаецца для капіталізму зачыненям. Застаецца адзіны для капіталізму «выхад»—новы падзел колёніў і сфэр уплыву, шлях сіл, шлях вэенных сутычак, шлях новых імперыялістычных войнаў. З стабілізацыі нараджаецца нарастаючы крызіс капіталізму.

Барацьба за рынкі і шлях да іх.

У зьвязку з гэтым пытаньнем аб перададзеным сьвету і сфэры ўплыву, якое зьяўляецца асноваю замежных рынкаў, ёсьць вельмі асаблівае пытаньне ў палітыцы сусьветнага капіталізму. Сучаснае разьвіцьцё капіталізму, зьяўляецца ўжо ўсталяваным у выніку апошняга імперыялістычнага вайны, зьяўляецца ўжо старым. Яно не задавальняе вараз ні Паўночную Амерыку, для якой мала Паўднёвай Амерыкі і якая стараецца ўваходзіць у Азію (перш за ўсё ў Кітай), ні Англію, з рук якой знімае рад вальнейшых рынкаў Усходу, ні Японію якой ўвесь час пераходзіць у Кітай, Англію і Амерыку, ні Італію і Францыю, якія маюць буйную колькасьць прадметаў супраць як у прыдунайскіх краінах, так і ў Міжземным моры, ні тым больш, Нямеччыну, якая ўсё яшчэ застаецца без колёніў. Адагнуты «агульнае» іжненьне да новага падзелу рынкаў і крыніц сыравіны.

Сумненьні немагчымы: справа ідзе аб арганізацыі новых войнаў за замежныя рынкі, за крыніцы сыравіны, за шляхі да іх.

(Працяг на 2-й стар.)

XV ЗЬЕЗД БАЛЬШАВІКОУ САВЕЦКАГА САЮЗУ.

Савецкая ўлада—самая моцная з усіх існуючых у сьвеце.

Нацыянальны прыбытак СССР за два гады павялічыўся на 41,3 проц., дасягаючы 22.560 мільёнаў рублёў.

Даклад т. Сталіна аб міжнародным і унутраным становішчы Савецкага Саюзу.

(Працяг. Пачатак на першай старонцы)

Імпэрыялізм рыхтуе новыя бойкі.

Ліга Нацый—шырма для прыкрыцця новых узброеньняў.

Ці былі спробы «мірнага ўпарадкаваньня» насильніцкіх вясных канфліктаў апошні перыод? Так, былі. Ёх было больш, чым можна было чакаць. Але яны ні да чаго роўна ня прыводзілі. Больш таго, спробы аказаліся толькі прыкрыццём падрыхтоўчых работ «дзяржаў» да новых войнаў, прыкрыццём якое мае сваёй мэтай ашуканства рабочых і сялян.

Возьмем Лігу Нацый, якая агулаецца, па думцы іжывай буржуазнай прэсы на мейст іжывай соцыял-дэмакратычнае прэсы, абраны міру. Да чаго прывяла брахня Лігі Нацый у пытанні аб міры, аб разброеньні, аб скарачэньні ўзброеньняў, аб новага абавязаньня насильніцкіх канфліктаў?

Ці-ж можна лічыць выпадковасьцю той факт, што тры гады гаворыць Лігі Нацый аб разброеньні, тры гады падтрымлівае гэтую іжывую брахню так званыя II-гі Інтэрнацыянал, а дзяржавы ўсе ўзброеныя і ўзброюцца, падтрымліваюць старыя канфлікты, ствараючы новыя канфлікты і, такім чынам, падтрымліваючы справу міру.

Аб чым гаворыць правае тройствае канфэрэнцыя на скарачэньні вярхоўнага ўзброеньня (Англія, Амерыка і Японія), яе не аб тым, што міжваенная праблема агулаецца прыняццём новых імпэрыялістычных войнаў, што «дзяржавы» ня хочучы ні разброеньня, ні скарачэньня ўзброеньня.

Прадвеснікі новага рэвалюцыйнага ўздыму ў Эўропе.

Імпэрыялістычны тыл ненадзейны.

Давед тав Сталін гаворыць аб становішчы савецкага рэвалюцыйнага руху і прадвесніках новага рэвалюцыйнага ўздыму.

Каб пераціснуць, не даволі росту ўзброеньняў, не даволі арганізацыі новых коаліцый. Для гэтага неабходна яшчэ ўмацаваць тыл у краінах капіталізму. Ні адна капіталістычная краіна ня можа пераціснуць сучаснае вайну, не ўмацаваўшы спачатку свой уласны тыл, не абудзіўшы «своіх» рабочых і «своіх» коаліцый.

Адсюль наступавая фашызмацкая палітыка буржуазных урадаў. Адсюль націск на рабочую класу—закон аб профсаюзах у Англіі, закат аб «узброеным надзе» ў Францыі, ліквідацыя васьмігадзіннага рабочага дня ў радзе краін, паўсюднае наступ буржуазіі на пролетарыят. Адсюль узмоцнены націск на коаліцы і валежныя краіны, павялічэньне колькасці імпэрыялістычнага войска ў гэтых краінах, лічбавы склад якога дасягае мільёну, прычым больш 700.000 салдат раскватэравана ў брытанскіх «сферах уліку» і «уладаннях».

У нетрах пролетарыяту накіплася рэвалюцыйная энэргія.

Той факт, што кітайская рэвалюцыя не прывяла яшчэ да простае перамогі над імпэрыялізмам, гэты факт ня можа мець рашучага значэньня ў аснове перспэктыў рэвалюцыі. Вялікія народныя рэвалюцыі ніколі ваюглы не перамагаюць да канца ў першым туры сваіх выстульняў. Яны растуць і ўмацаваюцца ў парадку прымаў і адваў. Так было ўсюды, у тым ліку і ў Расіі. Так будзе і ў Кітаі.

Нішто дзіўнае рэвалюцыйнага руху рабочае класу Эўропы, дык і тут і гэтай галіне мы маем выразныя аднакі палёныя рабочыя пісьмі рэвалюцыйнага ажыўленьня. Калі такі факт, як забойства Сакі й Валпці, можа паслужыць повадам для дэманстрацыі рабочае класу, дык гэта в беспірычаньне гаворыць аб тым, што ў нетрах рабочае класу накіпалася рэвалюцыйная энэргія, якая шукае і будзе шукаць поваду, выпадку, часам самага апажывага, для таго, каб прарвацца на паверхню і абрушыцца на капіталістычны рэжым.

Мы жывым напярэдні новага рэвалюцыйнага ўздыму як у коаліцы, так і ў мэтрополіях. З стабілізацыі вырастае новы рэвалюцыйны ўздым.

Балі два гады назад было казана аб адлівах рэвалюцыйных хваляў у Эўропе, дык цяпер мы маем усе падставы сцвярджаць, што Эўропа аўсім выразна ўступіла ў паласу новага рэвалюцыйнага ўздыму. Я ўжо не гавару аб

З стабілізацыі вырастае няўхільнасьць новых войнаў.

Падкупны буржуазныя друк усіх краін, ад Японіі да Англіі, ад Францыі да Амерыкі крычыць за ўсё горша аб «няшчэрасьці» савецкіх прапаноў па разброеньні. Чаму-ж у такім разе не правярнуць шчырасьць савецкіх прапаноў і не расказаць зараз-жа практычнае разброеньне, або, на крайняй меры, да сур'ёзнага скарачэньня ўзброеньня. За чым-жа справа стала?

Раней рост узброеньняў апраўдвалі вайскамі ўзброенымі а ног да галавы Імперыялізму. Зараз гэтае «апраўданьне» адпадае. Хіба ня ясна, што рост узброеньняў дзікуецца няўхільнасьцю новых імпэрыялістычных войнаў між «дзяржавамі», што «дух вайны агулаецца асноўным аьмэстам духу Лекаро».

Я думаю, што дзяржавы «мірных адносін» можна было-б упадобіць старой панопнай камузі, на якой шмат лагала, звязаных між сабою тоненькаю ніткаю. Варта толькі падняць больш-мен сур'ёзна за гэту нітку, абарваць яе ў тым ці іншым месцы, каб развалілася ўся камузі, каб нічога не засталася ад яе.

Варта патрасяці дзяржавы «мірных адносін» да-небудзь у Лібніі, або Літве, Кітаі, ці Паўночнай Амерыцы, каб разваліўся гэты гэты будынак мірных адносін. Так было перад апошняй імпэрыялістычнай вайною, калі забойства ў Сараево прывяло да вайны. Так скажыце, калі і зараз «З стабілізацыі вырастае няўхільнасьць імпэрыялістычных войнаў».

каліліных краінах, дзе становішча імпэрыялістычнае становіцца ўсё больш і больш катастрофічным.

СССР—вядучы фактар разлажэньня імпэрыялізму

Згінучы падзеі імпэрыялістычнага прыручэньня СССР, на яго капіталістычнае перадажджэньне, на падтрымку яго аўтарытэту срод рабочыя Эўропы і працоўныя мас кааліцы. СССР расьце і разьвіваецца якраз як краіна, дзе будучае сацыялізм. Яго ўплыў срод рабочых і сялян усяго сьвету расьце і ўмацаваецца. Сама Іспанія СССР, як краіна, дзе будучае сацыялізм, агулаецца адным з вядучых фактараў разлажэньня імпэрыялістычнага і падрыхтоўкі яго ўстойлівасці як у Эўропе, так і ў коаліцы. СССР аўсім выразае становішча сьцягам рабочае класу Эўропы і прыгнечаных народаў кааліцы.

Для таго, каб расчысьціць глебу для будучых імпэрыялістычных войнаў, больш грунтоўна заціскаюць «сваю» рабочую класу і абуджаць «сваю» коаліцы на прадмет умацаваньня капіталістычнага тылу. Гэтра пера на ўсё абуджае СССР, гэтра ачаг і расаднік рэвалюцыі, які, да таго-ж, прадстаўляе адзін з вядучых рынкаў абыту для капіталістычных краін.

Адсюль ажыўленьне інтэрвэнцыяніскай тэндэнцыі срод імпэрыялістычных, палітыка ізоляцыі СССР, палітыка абкружэньня СССР, палітыка падрыхтоўкі абстаінаў для вайны в СССР.

Барацьба двух тэндэнцыяў срод капіталістычных дзяржаваў.

Барацьба двух тэндэнцыяў у адносінх між капіталістычнымі сьветам і СССР: тэндэнцыя вясняе агрэсіі (Англія перш за ўсё) і тэндэнцыя працягаваньня мірных адносін (рад ішых капіталістычных дзяржаваў) агулаецца, дзея гэтага, асноўным фактам у сьстэме нашых замежных адносін у даны момант.

Факты, якія паказваюць тэндэнцыю мірных адносін за справядзачы перыод: угавор з Турцыяй аб непаддае, гарантыіны ўгавор з Імперыялізмам; мытнага агода з Грэцыяй: згода з Імперыялізмам аб крадзях: прызнаваньне Уругвай; гарантыіны ўгавор з Аўгаліі; гарантыіны ўгавор з Італіяй; парэфараваньне гарантыіны ўгавору з Лівіяй; угавор з Турцыяй; упарадкаваньне канфлікту з Іраніяй; угавор аб нейтралітэце з Персіяй; падпісаньне адносін з Японіяй; рост эканамічнае сувязі з Амерыкай і Італіяй.

Факты, якія паказваюць тэндэнцыю вясняе агрэсіі за справядзачы перыод: ангельская нота в поваду грашовых дапамогі бегуным аўгалокам; павет у Пекіне, Цян-Цыяно і Шанхай; павет на

Аркос, разрыў Англіі в СССР; забойства Войкава; тэрорыстычныя акты ангельскіх найбітаў у СССР; абавязнае адносіна з Францыяй у пытанні аб адліваньні Ракоўскага.

Калі 2 гады таму назад можна было і трэба было гаварыць аб перамоде некаторае роўнавагі і «мірнага сужыцця» між СССР і капіталістычнымі ікраінамі, дык зараз мы маем усе падставы сцвярджаць, што перыод мірнага сужыцця адыходзіць у мінулае, уступаючы месца пераходу імпэрыялістычных наскокаў і падрыхтоўкі інтэрвэнцыі супроць СССР. Адсюль вядуча—падлічыць супярэчнасьці ў лідэры імпэрыялістычных, адцягнуць вайну, адкупіўшыся ад капіталістычных, і ўмыць усе меры да захаваньня мірных адносін.

Камнем перашкоды агулаецца частам пытаньне аб даўгох і крэдытах. Факты гавораць, што мы маем некалькі дасягненьняў у галіне атрымання прамысловых крэдытаў. Я маю на ўвазе ў даным разе ня толькі Нямеччыну, але і Амерыку, і Англію. У чым тут сакрэт? У тым, што наша краіна агулаецца вядучым рынкам для ўвогу абсталяваньня, а капіталістычным краінам патрэбен абыт якраз гэтага роду прадуктаў.

Вывады.

У выніку мы маем: пераважае, рост супярэчнасцяў унутры капіталістычнага абкружэньня; неабходнасьць для капіталізма новага пераходу сьвету вран войнаў; інтэрвэнцыяніскай тэндэнцыі адна часткі капіталістычнага сьвету на чае в Англіяй; некалькінае другое часткі капіталістычнага сьвету ўмацаваць у справу вайны в СССР, і большае паддаваньне для іх паліцаўнае гаспадарчае сувязі з СССР; паўмасыць барацьбу гэтых двух тэндэнцыяў дзе паўную магчымасьць для СССР падлічыць гэтыя супярэчнасьці для захаваньня міру.

Па-другое, мы маем: стабілізацыю капіталізма, якая разьвіваецца; рост малінільна-рэвалюцыйнага руху; аднакі новага рэвалюцыйнага ўздыму ў Эўропе; рост аўтарытэту Комінтэрну і яго сакцыяў ва ўсім сьвеце; аўсім рост сымпатыі рабочае класу Эўропы да СССР; рост магчымасьці СССР унутры краіны і ўмацаваньне аўтарытэту рабочае класу нашае краіны срод прыгнечаных класаў усяго сьвету. Адсюль задачы партыі:

1. Па лініі міжнароднага рэвалюцыйнага руху: а) барацьба за разьвіццё камуністычных партый на ўсім сьвеце; б) барацьба за ўмацаваньне рэвалюцыйных профсаюзаў і адзінага фронту рабочых супроць настулу капіталізму; в) барацьба за ўмацаваньне прыязні між рабочаю класам СССР і рабочаю класам капіталістычных краін; г) барацьба за ўмацаваньне змычкі між рабочаю класам СССР і вызваленым рухам налікіных краін.

2) Па лініі замежнае палітыкі СССР: а) барацьба супроць падрыхтоўкі новых імпэрыялістычных войнаў; б) барацьба з інтэрвэнцыяніскай тэндэнцыяй Англіі і ўмацаваньне абароназдольнасьці СССР; в) палітыка міру і захаваньне мірных адносін з капіталістычнымі краінамі; г) пашырэнне нашага таваразвароту з пашырэннем на аснове ўмацаваньня замежнага гандлю; д) збліжэньне з гэтымі званымі «слабымі» і «няпоўнапраўнымі» дзяржавамі, якія перадаць прыгнёт і эксплуатацыю пануючых імпэрыялістычных дзяржаваў.

II. Унутранае становішча Савецкага Саюзу.

Рэкордны рост нацыянальнага прыбытку.

Пераходзім да госьпехаў соцыялістычнага будаўніцтва і ўнутранага становішча СССР, тав. Сталін сказаў:

У 1924-25 годзе валава прадукцыя сельскае гаспадаркі складала, наводзе новых разьлікаў Дзяржплану, 87,3 проц. даваеннае, а прадукцыя ўсё прамысловасьці—63,7 проц. даваеннае. У 1926-27 годзе прадукцыя сельскае гаспадаркі складала ўжо 100,3 проц., а прадукцыя прамысловасьці—100,2 проц.

Наводзе кантрольных лічбаў Дзяржплану на 1927-28 г., прадугаджваецца далейшае павялічэньне прадукцыі сельскае гаспадаркі да 111,8 проц. даваеннае, а прамысловасьці—да 114,4 проц.

Калі ўзяць разьмеры гандлёва-пасрэдніцкага апарату 1924-25 году за 100 (14.613 мільёна чырвоных руб.), дык у 1926-27 г. мы маем павялічэньне на 97 проц. (28.775 мільёна руб.), а ў 1927-28 годзе прадугаджваецца далейшы рост да 116 проц. (33.440 мільёна руб.).

Калі ўзяць сводныя балісы ўсёх нашых крэдытных устаноў на 1 кастрычніка 1925 г. за 100 (5.343 мільёна чырв. руб.), дык на 1 ліпеня 1927 г. мы маем рост на 53 проц. (8.175 мільёна руб.). Няма паастаў сумнівацца ў тым, што 1927-28 год дасць далейшы рост нашае рэспубліканае крэдытнае сьстэмы.

За 1924-25 г. мы мелі грузаважару на ўсёй нашай чыгуначнай сетцы 63,1 проц. даваеннае, а ў 1926-27 г. мы маем 99,1 проц., а ў 1927-28 г. будзем мець 111,6 проц.

Чыгуначная сетка за гэтыя два гады павялічылася на 74,4 тысячы кіламетраў да 76,2 тысяч кіламетраў, што складае павялічэньне прадукцыі сельскае ўзроўню на 30,3 проц., а прадукцыі 1917 г.—на 8,9 проц.

Сводны бюджэт (адзіны дзяржаўны бюджэт павялічэньня бюджэту) склаў у нас на 1925-26 г. 72,4 проц. даваеннага (5.024 мільёна руб.), а на 1927-28 годзе ён павялічыўся да 110-112 проц. ад даваеннага (больш 7 мільярд руб.). Прырост за два гады—41,5 проц.

Агульны вярот замежнага гандлю ў 1924-25 г. склаў 1282 мільёна р.

Рост соцыялістычных элемэнтаў гаспадаркі.

Рост народнае гаспадаркі,—кажа далей тав. Сталін,—ідзе ў нас не ў сьцяпую, не ў парадку простага колькаснага росту прадукцыі, а ў строга вызначаным напярэку. Рашучымі фактарамі ў справе разьвіцця народнае гаспадаркі за апошні два гады агулаюцца дзьве акалічнасьці. Па-першае, разьвіццё нашае народнае гаспадаркі ідзе пад знакам індустрыялізацыі краіны, пад знакам росту ролі прамысловасьці ў адносінх сельскае гаспадаркі.

Па-другое, разьвіццё народнае гаспадаркі, індустрыялізацыя краіны працякаюць у кірунку павялічэньня ўдзельнае ролі і камандуючае ролі соцыялістычных форм гаспадаркі як у галіне вытворчасці, так і ў галіне таваразвароту, за кошт прымаўна-таварнага і капіталістычнага сэктару.

У той час, як капіталістычны ўклады аграмаджанага сэктуру народнай гаспадаркі: дзяржаўнага і коопэрацыйнага прамысловасьці, транспарту, электрафікацыі і г. д. вырасталі на 1.231 мільёну руб. у 1924-25 г. да 2.683 мільёна ў 1926-27 г., а ў 1927-28 г. ўклады павялічэньня склаў 3.456 мільёна, што складае рост укладу ў 43,8 проц. у 1924-25 г. да 65,3 проц. у 1927-28 г.,—уклады неаграмаджанага сэктуру народнай гаспадаркі ўвесь час падавалі адносна і раслі толькі нязначна ў абсалютных лічбах: з 1.577 мільёнаў у 1924-25 г. да 1.717 мільёнаў у 1926-27 г., а ў 1927-28 г. павялічылі да 1.836 мільёна, што дае падзеньне ўдзельнае вагі ўкладу неаграмаджанага сэктуру ў 56,2 проц. у 1924-25 г. да 34,7 проц. у 1927-28 г.

(Працяг на 3 старонцы).

г. в. калі 27 проц. даваеннага. У 1926-27 г. мы мелі вярот у 1.483 мільёна руб., г. в. 35,6 проц. даваеннага, а ў 1927-28 г. прадугаджваецца мець 1.626 мільёнаў руб., г. в. 37,9 проц. даваеннага. Прычыны прыпыненьня тэмпы разьвіцця валавага гандлю папяршае ў тым, што буржуазныя дзяржавы іпродна сталіць парашкоды нашаму замежнаму гандлю, які часамі пераходзіць у скрытую аьмэкаду; потым ў тым, што мы ня можам гандляваць па буржуазнай фармуле «сёньня не зьядзім і вывозіць будзем». Цяпер тут агулаецца астынае салда на Капіталізму Замежнага Гандлю на 1926-27 годзе ў суме 57 мільёнаў руб. Гэта першы год пасля 1923-24 г., калі балісы замежнага гандлю аьмэкаду і павялічэньня.

У выніку, мы маем наступныя халёнак агулаюцца росту ўсёго нацыянальнага прыбытку за гэтыя два гады: павялічэньне прыбытку ў 1924-25 г. павялічэньне прыбытку СССР склаў 15.349 мільёна чырвоных рублёў, дык у 1926-26 г. мы мелі 20.252 мільёна руб., г. в. прырост за год на 29,4 проц., а ў 1926-27 г.—22.560 мільёнаў руб. г. в. прырост за год на 11,4 проц. Паводзе кантрольных лічбаў Дзяржплану ў 1927-28 г. мы будзем мець 24.208 мільёнаў руб., г. в. прырост на 7,3 проц. Калі прыняць пад увагу, што сярэдні штогодны прырост нацыянальнага прыбытку Заучаных Штатаў не перавышае 3-4 проц. (толькі за гэтыя 80 гадоў мінулае веку Злучаных Штатаў мелі каля 7 проц. прыросту нацыянальнага прыбытку), а штогодны прырост нацыянальнага прыбытку ішых краін, папяршае, да 1 проц. і павялічэньне не перавышае 1-3 проц. дык трэба прызнаць, што гэты рост нацыянальнага прыбытку СССР апошні гады агулаецца рэкордным параваньнем з будучымі капіталістычнымі краінамі Эўропы і Амерыкі.

Задача партыі: пашырэнне далей разьвіцця народнае гаспадаркі нашае краіны на ўсёх галінах вытворчасці.

Задача партыі: пашырэнне далей разьвіцця народнае гаспадаркі нашае краіны на ўсёх галінах вытворчасці.

Рост соцыялістычных элемэнтаў гаспадаркі.

У той час, як валава прадукцыя аграмаджанага сэктуру прамысловасьці вырастае на 81 проц. у 1924-25 г. да 86 проц. усе прамысловасьці ў 1926-27 г., а ў 1927-28 г. павялічэньня да 86,9 проц.—роль неаграмаджанага сэктуру прамысловасьці падае ў год у год (у 1924-25 г. да 14 проц. у 1926-27 г., а ў 1927-28 г. павялічэньня да 13,1 проц.). Такое-ж адліканьне прымаўна-капіталістычных аьмэнтаў мы маем і ў галіне таваразвароту краіны.

Вывад: краіна наша ідзе да сацыялізму ў павялічэньні і шпарка; адліканьне аьмэнтаў ішых краін, папяршае, да 1 проц. і павялічэньне не перавышае 1-3 проц. дык трэба прызнаць, што гэты рост нацыянальнага прыбытку СССР апошні гады агулаецца рэкордным параваньнем з будучымі капіталістычнымі краінамі Эўропы і Амерыкі.

Задача партыі: пашырэнне далей разьвіцця народнае гаспадаркі нашае краіны на ўсёх галінах вытворчасці.

Задача партыі: пашырэнне далей разьвіцця народнае гаспадаркі нашае краіны на ўсёх галінах вытворчасці.

Задача партыі: пашырэнне далей разьвіцця народнае гаспадаркі нашае краіны на ўсёх галінах вытворчасці.

(Працяг на 3 старонцы).

равууши!

Чаму камуністы і комсамольцы ня вераць у бога?

МАТАР'ЯЛ ДЛЯ ДАКЛАДАЎ І ГУТАРАК АБ КАЛЯДАХ.

... Сучасны сьведомы рабочы, выхаваны буйнай фабрычнай прамысловасьцю, адукаваны гарадзкім жыцьцём, з агідай анідае ад сябе рэлігійныя забавы, прадстаўляе неба ў распараджэньне папоў і буржуазных глупцоў, завабляе сабе лепшае жыцьцё тут, на зямлі.

Усёведаючы, усёмагучы.

«Надай, госпадзі!» — з такімі пі ім подобнымі словамі веруючы аглядаюцца да бога. Дзесяці там высока — высока над зямлёй астае бог, які ўсё бачыць, у якога ўсё ёсьць і які ўсё можа зрабіць.

Там гадаюць тыя, што веруюць у бога.

Што-ж гэта за бог, які ўсё мае? Што-ж гэта за гасподзь, які ўсё рабіць?

Слова бог — нахадзіць ад слова багаты, а гасподзь — ад слова гаспадын. Значыцца, гасподзь бог — гэта тое-ж самае, што і багаты гаспадын. У лурэйскай рэлігіі бог так і завецца: «гаспадын мой», або «гаспадын сьвету».

У нашых паўднёвых прадкаў, якія жылі са шмат тысяч гадоў да нас, зародзілася вера, што сьветам кіруюць адзіны ці некалькі гаспод. І ўраджаі, і засуха, і лета з зімою, і нараджэньне людзей і жывёлы — усё адбываецца за загадам багоў. І гэта вера, што сьветам праўдз гасподы, заставала ад самых старажытных часоў, ад паўднёвых людзей і дайшла аж да нашых часоў.

Зараз на многіх дзяржавах, апрача савецкіх рэспублік, правяць гасподы. Іх багаты гаспод — вельмі мала. Працоўных — ва шмат разоў больш. І каб гэта большасць царства ўладу багатых гаспод, буржуазія так навучае народ: «на сьвечу боць бог; гэта ён зрабіў так, каб былі бедныя і багатыя. А па гэтай трэба падначальвацца існуючым парадкам».

Такім чынам, веру ў гаспада бога скарывае буржуазія, каб утрымаць у сваіх драпежных лапах уладу і панаваньне над працоўнымі.

Па лурэйскаму закону маліты толькі адзіна дзень у годзе — у «судны дзень» падобна проста к богу. У іншыя ж дні — паліта паддаецца богу з рознымі драбніцамі. Гэта трэба рабіць праз яго блізкіх анёлаў, арханёлаў, сьвятых.

Вера ў сьвятых азначае ў людзей у

той час, калі на зямлі пачалі правіць кляі.

Людзі бачылі, што калі прайдзецца ўрывацца палая армія сьвету, чыноўнікаў, саветнікаў. А з тае прычыны, што бог — цар над царамі цароў, дык у яго такіх сьвету куды больш. Гэта і ёсьць анёлы, арханёлы, сьвятые.

Царква налічвае да чатырохсот сьвятых, якіх ашэ завуць ўгоднікамі. Хто-ж гэта за яны?

Вось, напрыклад, сьвятая праваслаўнай царквы. Сьвятая Аляксандар Неўскі. Якога ён роду? — Князь. У сьвятых пачалі: сьвятая князь Уладзімер, сьвятая княгіня Волына, князь Андрэй Багалюбскі і шмат хто іншых. За якіх справіліх у сьвятых зачалі?

Аляксандар Неўскі — князь, ваяка, біўся з-за княства са сваімі братамі і кінаў на падмогу татар. На іконах гэты сьвятая досыць часта намаляваны ўвесь рост у вайсковай вопратцы, панцыры, у латах з мячом. Князь Уладзімер хрысьціў Русь агнём і кроўю, руйнаваў непакорныя яму гарады, зьнішчаў усіх, хто не жадаў хрысьціцца.

Якая-ж карысьць была ад таго, што князі, багаты, епіскапы і іншыя з сьвету ўладкаў абшчычалі сьвятых? А карысьць была якая парадку:

Незаўсёды сьвятые ахвотна служалі князю, асабліва па добрай асодзе пазіцыі падаці. Чым-жа прымучылі людзей быць вернымі князю?

А ты, што князь і багаты абшчычалі сьвятых. Калі памёршы князь сьвятый, азначае ён — блізка да бога, можа з ім гутарыць. А калі так — трэба сьвятых на князя, бо іх продкі, як сьвятые і «рады божа», могуць напаканоўчыць: «готовы пераішоўці ў рай панацыя».

Вось чаму князі і правілі так старажытна зачалі ў сьвятых сваіх памёршых прадкаў, каб народ, молячыся памёршым князям — сьвету тых, што жывуць і правяць.

Сьвятая нараджэньня Хрыста.

Праваслаўныя хрысьціяне, сьвятуючы каліды, думаюць, што яны гэтыя самыя сьвятуючы дзень нараджэньня блжата сына Ісуса Хрыста.

Сьвятая каліда па-расійску завецца «Рождеством», па-лурэйску «Ану-аль», па-француску «Ноль». Лурэйскае «Ану-аль» азначае ў перакладзе на нашу мову — «бог радзіўся».

Тое, што нават першыя хрысьціяне ня ведалі, ці быў Хрыстос на зямлі, як чалавек, і калі ён быў, дык калі ён радзіўся — даказвае тое, што ў першых вякіх пасля з'яўленьня хрысьціянства, радзёньне Хрыста асця не сьвяткаваліся.

Ісус — Панамайне гаспадароў, якіх нас непаўдзяна, праймае мільёныя асодгам багатым, трымае нас у бану ад рэвалюцыі і бог багаславіць нас.

Радзёньне Хрыста на Захадзе пачалі сьвяткаваць толькі ў 354 году, а на ўсходзе — у Візантыйскай імперыі ў 380 году. Адны сьвяткавалі радзёньне Хрыста 25-га сьнежня, а другія 6-га студзеня.

Які-жа парадкам можа было сьвяткаваць адно і тое самае нараджэньне і 25-га сьнежня і 6-га студзеня ў адным і тым-жа часе?

Калі-ж гэты сьвяткаваньне нараджэньня аднаго і таго-ж бога адносілі да 25-га сьнежня і да 6-га студзеня, дык трэба зрабіць вывад, што ў першыя вякі пасля з'яўленьня хрысьціянства праваслаўныя хрысьціяне ня ведалі нараджэньня свайго ілісуючага бога, а спраўдзілі свае звычайныя паганскія сьвятые.

25-га сьнежня людзі паганскай веры ў розных краінах сьвяткавалі дзень радзёньня сонца.

Дзень радзёньня Хрыста — дзень радзёньня ўсіх паганскіх багоў.

У гэты-ж дзень яны зачалі асця агні. Запальваючы агні, яны або ікнуліся рознымі загараючымі зрабінц уладу на сонца, якое было, па іх думцы, адзіным агнём, запаленым на неба.

Задоўга да з'яўленьня хрысьціянства ў розных паганскіх верах сьвятых божа радзіліся ў часе павароту сонца з зімы на лета. На погляд сумарыянаў, у гэты час радзіцца бог Дузу (Тамуза) у Вавілёне. Да таго-ж часу фінікійцы адносілі радзёньне свайго бога Адоніса, фрыгіяны — радзёньне Іх бога Аттыса, персыяны — радзёньне Іх бога Мітры, індусы — радзёньне бога Агні, грэкі — радзёньне Апалона і інш.

Чаму радзёньне багоў адносілі к часу павароту сонца з зімы на лета?

Земляроб прыкмычае, што ў часе павароту сонца з зімы на лета дзі палічываюцца, што надыходзіць зьмяна, другі год, і другія словы — як-бы адбываецца пераход у прыродзе. А пагадзіліся ён лічыць сьвятая павароту з зімы на лета адным з найбольшых сваіх сьвятых, сьвятых радзёньня свайго бога. Хрысьціянская рэлігія не магла падняцца вышэй гэтых звычайных адносінаў, якія былі ў часе да нараджэньня. Як аюстра, паводзіла поўную залежнасьць будучага ўраджаю земляробаў ад стыхійных сіл прыроды.

Такім чынам, апаганьне аб непарочным зачыні Хрыста — паўторнае выданьне больш старадаўніх вымыслаў. Зраўнема адсма, што і падрабязнасьць усякай працы і абрадаў радзёньня — запальваюцца.

Пэрсідзкі Мітра нарадзіўся ў пяшчэры і яму пакланяліся пастухі.

Грэцкі Зэус радзіўся ў пяшчэры і да багіні Рэй, і прасьледуе Бронас. Эгіпцкая Ізіда раджае Горуся на амысьце. Іх прасьледуе Цыфон.

Даўнія спрэчкі аб нараджэньні Хрыста.

У адной з адкапаных у гарадзе Анці-нуапісе (Эгіпет) магільні анойдзены асця, які ўжываліся для прадстаўленьня на сьцене жанды асірыяда, што вельмі напамінае наш беларускі «ворцел».

Хрысьціянскае царкоўнае сьвятая нараджэньня Хрыста было ўстаноўлена ў чацьвёртым веку візантыйскім імператарам Феадосіем і епіскапам Іоанам Зла-таустам у знак перамогі самадзяржаў і царквы над арыяўскай ерэсцю. У 379 годзе ў Канстантынопалі адарыўся дзяржаўны пераварот. На прастоў уступіў імператар Феадосій, які стаў на чале той часткі дзяржавы, якая прытрымлівалася ліквідацыі арыяўскай і была супраціўнай арыяўскай ерэсцю.

Пытаньне аб радзёньні Хрыста стала ў цэнтры спрэчак гэтых партыя, якіх пад рэлігійнай рознагалоснасьцю хаваў палітычную барацьбу. Устаноўленьне сьвятых нараджэньня было свайго роду рэлігійнай дэманстрацыяй супраць арыяў, якіх вучылі, што Хрыстос радзіўся не як бог, а як чалавек, і які ў далейшым стаў богам. У 380 годзе імператарскія ваяцкія атрады на чале з епіскапам урадавай партыі напалі на арыяўскіх царквы і перабілі іх абаронцаў. Пасля гэтага арыяўскія царквы са ўсімі іх багаслаўямі дасталіся епіскапам, прыхільным імператару. У гэты-ж годзе нараджэньне ўжо сьвяткуюцца на ўсёх царквах Канстантынопаля. Але народныя масы, якія падтрымлівалі арыяўскую партыю, адмовіліся прысутнічаць пры гэтым

богаслужэньні. Народ прышлася сьлёзкам заганаць у царквы. Падуючыя партыя парамыла лічыць, што Ісус радзіўся богам і што, азначыцца, патрэбен асобны дзень для аднаві гэтага гістарычнага моманту.

Іх бачым, якім прымушовам шляхам прыцігвалі да сьвяткаваньня каліды шырокія масы насельніцтва тых «сьвятых людзей», якіх гэта было выгада.

Хрысьціянскія каліды запалілі, свае абрады ў языцкіх сьвятых, прыстасавалі іх да свайго вучэньня. А пагата-му каліды захавалі многія рысы земляробскага сьвета: калідыя купцы, якая стаіцца напярэдадні нараджэньня Хрыста ў сьвету. Гэта мае агульны рыс з прынашчэнем кляі будучага ўраджаю.

Калідыя гадзілі на хале, зьвярталі, жылі таксама паказвае на земляробчыя паходжаньне сьвятых. Той самы «баран», якога часта гуляе наша раскоўна моладзь, таксама мае тым самым карані, што і папярэдні абрады.

Калі земляроб бачыў, што сьвіравыя марозы яго напдаюць, што яму менш даставалася чакаць понага ўраджаю — усёй сям'ёй весіліся, сьвяцілі. А ад гэтага і найбольш валачобны, аля і калядывае парасе, каліжыне са зьвяздой.

Сьвятая каліда толькі эвадворным асця адбывае з хрысьціянствам. На самай справе яно з'яўляецца чыста земляробчым сьвятых, якое прыстасавана для падтрыманыя ў інтэресах капіталістычнай рэлігійнасьці народу.

„На бога надзейся, а сам не плашай“.

У камуністаў і комсамольцаў веруючы часта пытаюцца:

— Чаму вы супроць бога? Што ён вам нямае? У нас сваё рэлігія — камунізм, у нас — сьвет. Мы вам не маімаем і вы нам не маімаеце. Якая вам справа да таго, што ён у бога веруе?

Другія кажучь яшчэ і так:

— «Калі вы бралі ўладу, абліцалі свабоду думкеньня, свабоду веры. Аду-чылі царкаў ад дзяржавы. Абліцалі ў справы царкоўныя ня ўмешвацца, а самі што рабіце?»

Мы змагаемся ня з веруючымі, а з самаю вераю.

Адказам спачатку самым сабе на пытаньне: што мы робім, як праводзім антырэлігійную работу?

Мы друкуем у часопісах і газэтах артыкулы, у якіх заклікаем рабочых і сялян ня верыць у бога; прытыкуем і веру і бога; у час аналізі сьвятых наладжываем дэманстрацыі і мітынгі супроць веры (напрыклад, комсамольскія каліды і зьвязды); наладжываем дыскусіі, у якіх старамі даказваць, што бога няма; вынеслі і з усіх устаноў іконы і абарадні іх там трымаць; забаранілі выкладаньне закону божага ў школах.

Поя у цароной школе.

Пагоў, робім усё, што толькі можам, каб зрабіць з рабочай і сялянскай моладдзі антыныя блэбожнінаў. Хіба гэта не барацьба? Вязуноўна, барацьба, ды барацьба адважная.

Ні на хвілінку ня трэба забывацца, што мы змагаемся ня з веруючымі, а з самаю вераю.

Намі была-б праблема вылікаць чым-жа, калі-б яны, камуністы і комсамольцы, якіх асця ўчора раліны з рабочымі і сялянскімі сядзедзі ў асодках, перамагалі бел-гвардзейцаў для таго, каб рабочым і ся-лянам жыць лепей, пачалі-б зья-ажацца з веруючымі рабочымі і сялян-

мі. Не, ня з веруючымі мы змагаемся. А вось вера — гэта іная справа. З пера-сапраўды трэба змагацца ўсімі мерамі, усімі спосабамі, каб толькі асця і перамагчы.

Мы разглядаем веру, як вольны бры-дую, зарэзліваю хваробу. Калі чала-век моцна хворы, дык ня толькі рабіць, але і дамагацца за сабою ня можам. Тое-ж самае і з верою. Калі чалавек верыць у бога, дык ня можа змагацца са сваёй пра-вай, таму што вера прымушае яго сна-давацца, верыць, прыняць і пакарацца.

І тым больш трэба з вераю змагацца, што ён хварэе пераважна рабочым і сялян, якіх мы заклікаем да барацьбы.

Для таго, каб выраваць арганізм, якую ішоку прыносіць рэлігія, пры-вядзёць некалькі прыкладаў.

У сьвяшчэнным пісаньні «ска-ла», што «весь власть, асця не от бога» (яны такой уладу, якая была-б не ад бога), або «шануй і сьлухай свайго па-чальства».

Веруючы так і робяць: пры дары гэта перашкаджае ім разгадаць простую механіку парскага самодуру і ўзніць на цара дубіну. А пры савецкай уладзе веруючы — горшыя нашы памочнікі, бо яны бачылі распачаць барацьбу супроць бюракратызму невяторых нашых ілю-зных аргану.

Другі прыклад.

У сьвяшчэнным пісаньні сказана: ня іжнікі ніколі нічога ведаць. Веда-шчодны. Лепш надзейся на бога, ды мацней веруй.

А што з гэтага выкадаць?

Захарава ў адной асця ў аднаго бед-нага селяніна карова. Падзе ён не да зья-ночага чалавеча — да вострыяра. Той па-глядзеў, надушаў і кажа: «Барона чуюно схавала. Трэба зараз-жа заразці ле-ды чым найбольш закапаць. А то ўся жы-вель падыжае». Не паверыў селянін зна-чымаму чалавечу: пачакам, імсьліць сабе, што будзе, тоё і будзе. Можна, аляч і па-праціцца. Ужо богу як уздамаецца.

Пайшоў селянін у царку, заважэў ма-беі сьвятую Ізэсу (накравіцелью жылі), паставіў рубявую сьвечку. А адразаўся так, як галары вострыяра. Барона па-хварэла-пахарэла ды адохла. Мале таго, што сама пранала, заразла другую ска-ціну. І так разгулялася чума, што па-ло-ва вёскі бая жылыя засталася. Так а-за-веры ўся асця беднай стала.

Вось чаму мы змагаемся, змагаемс-я і будзем змагацца з рэлігіяй, паду-аў нашай краіне не астанацца ніводнага веруючага ў бога рабочага і селяніна.

Вось таму народ, бачыць шмат гора і

мкгаў у жыцці, стварыў пагаворку — «На бога надзейся, але і сам не пла-шай».

Добры хрысьціянскі павінен сьлухацца духаўнікаў.

Ня сеюць і ня жнуць, а добра адзяваюцца і смашна ядуць.

Бог акружан палай арміяй анёлаў і сьвятых. Але ўсё гэта высока, на небе. Зьярнуцца да блжата прастоу в прос-бай трэба ўмючы, а то гэтаў навадэнь, набытаць і нічога не атрымаецца.

Ін-жа быць? Для хадаўніцтва пе-рад богам маюцца асобныя людзі — папы, рабіны, мулы, ксёндзы, шаманы. Яны ўжо ведаюць, як леш да бога на-даціцца.

Гэтых «божых хадаў» на зямноі кулі — сотні тысяч. У Расіі, у першыя гады пасля рэвалюцыі, было зачынена 722 манастыры, у якіх апакодзілася 58 тысяч манахаў і манахіня. Ксёць краі-на — Тыбет, дзе амаль ўсе мужчыны — манахі.

Іх жывуць гэтыя вясёлыя птушкі? У самыя галодныя гады, калі мільёны людзей мёрлі ад голаду, царкоўныя і ма-настырскія сьцяны былі завалены запас-самі харчу.

А прыбыткі? Мітрополіт маскоўскі меў прыбытку да 80 тысяч рублёў у год, неградазкі атрымываў да 250 тысяч рублёў.

Быў час, калі манахырам належала трэцяя частка ўсёй зямлі. Усёго царквы мавастыры мей к 1905 году два а палову мільёны дзесяцін зямлі. На іготай зямлі маглі-б жыць і пра-длаць наўмільёны сярэдніх гаспада-раў.

Апрача зямлі, царквы, манастыры ўладалі і іншымі благаціямі: фабрыкамі,

заводамі, гаспадынямі, рыбнай жоўляй і інш.

Царскі ўрад адпускаў штогодна сьвя-пешчаму сіноду, які кіраваў праваслаў-най царквою Расіі, дзесяці мільёнаў рублёў.

Глава ангельскай царквы атрымывае ў год сто тысяч рублёў.

Хіба сьветлае буржуазія так ве-рыць у бога, што владзі сьлухаць «уся-вышывага» мільёны рублёў?

Далека ня так. Яна сама ня ве-рыць.

Буржуазія памятае добра адно, што чым больш працоўныя будуць ве-рыць у бога, тым спаканей будзе ёй жыцца.

Чаму? А таму, што веруючы пера-копаны, што ўсё, што робіцца на зямлі, гэта ад бога.

Вось чаму буржуазія, хада яна сама-ні ў бога, ні ў чорта ня верыць, тра-ціць на падтрыманьне веры вялікія грошы.

Для гэтай-жа мэты ў школах да ро-валюцыі навучалі дзяцей таку, што за-вучу «законам божым». Якая ад гэтых «божага закону» карысьць? Каю?

А карысьць буржуазіі таа, што дзя-цей з ранаўх год вучылі паслухмянасьці богу і ўладам, хоць-бы гэта была ўлада цара і пана. «Закон божа» рыхтаваў пакорных рабоў з дзяцей рабочых і сялян.

